

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 198/2018
05.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Љубице Милутиновић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, решавајући о захтеву Министарства привреде Републике Србије, Београд, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда I-2 У 17806/16 од 20.04.2018. године, са АА из ..., кога заступа пуномоћник Драган Лазаревић, адвокат из ..., ..., као противном странком, у предмету уписа у Регистар заложног права на покретним стварима и правима, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.07.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба тужиоца АА из ... и поништено је решење Министарства привреде Републике Србије, број 731-00-00103/14-08 од 07.11.2016. године, којим је одбијена жалба тужиоца, изјављена против решења регистратора Агенције за привредне регистре који води Регистар заложног права на покретним стварима и правима ЗЛ бр. 9358/14 од 01.07.2014. године, којим је усвојена регистрациона пријава поднета 27.06.2014. године, па је регистровано заложно право на покретним стварима и правима на основу уговора о залози од 30.12.2013. године, заложног повериоца ББ из ... на покретним стварима – теретним возилима, опреми и машинама таксативно наведеним од редног броја 1 до редног броја 14 из диспозитива тог решења, залогодавца ВВ из ..., ради обезбеђења основног износа обезбеђеног потраживања од 60.000 евра, дан доспелости потраживања је 30.11.2014. године, а потраживање доспева у ратама.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због битне повреде правила поступка, подносилац истиче да је Управни суд пресуду донео уз битне повреде правила поступка из одредбе члана 26. став 1. тачка 7. у вези са ставом 2. истог члана Закона о управним споровима, јер је тужбу требало да одбаци услед постојања правноснажне судске одлуке донете у управном спору о истој ствари, а не да је уважи. Сматра да побијана пресуда представља својеврсну санкцију за тужени орган, јер тужбом оспорено решење није у супротности са пресудом Управног суда I-3 У 6721/17 од 14.06.2017. године, нити је произвело било какве штетне последице по регистроване субјекте заложног права. Предлаже да суд захтев уважи, а побијану пресуду укине и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка није дала одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Решење Министарства привреде од 07.11.2016. године које је поништено побијаном пресудом, а којим је одбијена жалба АА изјављена против решења Агенције за привредне регистре од 01.07.2014. године, донето је у извршењу пресуде Управног суда I-3У 13953/14 од 13.10.2016. године којом је поништено претходно донето решење Министарства привреде од 12.09.2014. године, а којим је одбачена жалба АА изјављена против наведеног првостепеног решења Агенције за привредне регистре од 01.07.2014. године. Одлучујући о захтеву туженог органа за преиспитивање пресуде Управног суда I-3У 13953/14 од 13.10.2016. године, Врховни касациони суд је укинуо ту пресуду и предмет вратио Управном суду на поновно одлучивање. Управни суд је у поновном поступку донео пресуду I-3У 6721/17 од 14.06.2017. године којом је одбио тужбу АА поднету ради поништаја решења Министарства привреде од 12.09.2014. године, којом је одбачена жалба АА изјављена против првостепеног решења од 01.07.2014. године. На тај начин је правноснажно окончан поступак у коме је, у међувремену, донето ново другостепено решење од 07.11.2016. године којим је жалба АА изјављена против првостепеног решења од 01.07.2014. године одбијена.

Према разлозима образложења побијане пресуде, Управни суд је констатовао да је Врховни касациони суд пресудом Узп 506/16 од 02.03.2017. године, одлучујући по захтеву туженог органа за преиспитивање пресуде Управног суда I-3 У 13953/14 од 13.10.2016. године, захтев уважио, укинуо наведену пресуду Управног суда и предмет вратио том суду на поновно одлучивање, који је заведен под бројем I-3 У 6721/17. Поступајући у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 506/16 од 02.03.2017. године, Управни суд је пресудом I-3 У 6721/17 од 14.06.2017. године, одлучујући у поновном поступку у управном спору по тужби тужиоца ради поништаја решења туженог органа од 12.09.2014. године, којим је одлучено о жалби тужиоца против првостепеног решења од 01.07.2014. године, тужбу одбио. Како је предметна управна ствар правноснажно завршена доношењем пресуде Управног суда I-3 У 6721/17 од 14.06.2017. године, Управни суд је нашао да оспорено решење туженог органа од 07.11.2016. године треба уклонити из правног промета, па је, на основу одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима, уважио тужбу против решења туженог органа од 07.11.2016. године и поништио то решење, донето у извршењу претходно донете пресуде Управног суда I-3 У 13953/14 од 13.10.2016. године, с тим што тужени орган није дужан да донесе нови акт, јер није потребан.

Врховни касациони суд налази да побијаном пресудом није повређено право на штету подносиоца захтева. Како су у истој правној ствари донета од стране туженог органа два решења, и то решење од 07.11.2016. године, донето у извршењу пресуде Управног суда I-3 У 13953/14 од 13.10.2016. године, којим је жалба на првостепено решење одбијена, и решење истог органа од 12.09.2014. године, којим је жалба против истог првостепеног решења одбачена и које је постало правноснажно дана 14.06.2017. године, правилно је, по налажењу Врховног касационог суда, Управни суд побијаном

пресудом оценио да решење туженог органа од 07.11.2016. године треба поништити, а да тужени орган није дужан да донесе нови акт, јер акт којим се решава о жалби на првостепено решење постоји и то решење је правноснажно.

Врховни касациони суд је посебно ценио наводе захтева према којима је Управни суд требало да одбаци тужбу применом одредбе члана 26. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима, па је нашао да нису основани. Да би постојали услови из цитиране одредбе закона за одбачај тужбе, потребно је да у предметима постоји идентитет спора и идентитет странака. Како у конкретном случају не постоји идентитет спора, јер су тужбама у предметима Управног суда I-3У 13953/14 и I-3У 6721/17 оспорена различита решења туженог органа (о одбацивању и о одбијању жалбе против првостепеног решења од 01.07.2014. године), није било услова за одбацивање тужбе како је то наведено у захтеву.

Налазећи да остали наводи захтева нису од утицаја на другачије одлучивање о законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 05.07.2018. године, Узп 198/2018

Записничар
Весна Мраковић, с.р.

Председник већа – судија
Мирјана Ивић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић